

Matthew Costello & Neil Richards

Moord bij maanlicht

Matthew Costello en Neil Richards

Moord bij maanlicht

Deel 3 in de Cherringham-serie

DE FONTEIN

1. De repetitie

Kirsty Kimball vroeg zich af of het wel echt een goed idee was geweest om bij de Rotary te gaan.

Een van de taken van een trouwe Rotarian was om hier, in deze tochtige kamer boven het dorps huis, te verschijnen om te repeteren voor hét evenement van de komende kerstdagen, en dus stond Kirsty hier naar liedteksten te kijken en te wensen dat ze thuis was.

Het ‘evenement’, tenminste, volgens de oude Rotarians die de organisatie leidden, was De kerstlichtjes van Cherringham, een feestavond die zogenaamd goed was voor de middenstand, maar ook voor de dorpelingen die er de diverse winkeleigenaren en plaatselijke vaklui, hutjemutje aan de bar kerstklasiekers konden zien brullen.

Ik heb wel wat beters te doen met mijn avonden, dacht Kirsty, want ze hield het hier bijna niet uit.

‘Mevrouw Kimball, wilt u alstublieft naar mij kijken, het ziet er niet uit als we steeds alleen naar onze zangteksten staan te kijken.’

Kirsty wist niet zo zeker of de Almachtige Roger Reed, die in het dagelijks leven leiding gaf aan de Greenwood Commercial Bank, hier de touwtjes wel zo strak in handen had.

Geërgerd knikte en glimlachte ze even naar hem en hield plichtsgetrouw haar ogen op Reed gericht terwijl hij met zijn armen zwaaide als Mickey Mouse die een leger bezems dirigeert.

Ja, dacht ze. Misschien was het tijd om uit deze club te

stappen, zodat ze haar donderdagavonden weer voor zichzelf had...

Hoewel ze in deze moeilijke tijden eigenlijk alles zou moeten doen om te zorgen dat haar kleine cadeauwinkel, The Knick Knack, het hoofd boven water zou houden, en je kon nooit weten hoe dit daarbij zou kunnen helpen. Zoals de anderen haar er eindeloos aan herinnerden: de stilzwijgende afspraak binnen de Rotary is áltijd een medelid in de arm te nemen.

De ene hand wast de andere, zo noemden ze dat toch?

Nou, dat was het idee... om samen een paar evenementen te organiseren voor het goede doel en het grote kerstconcert op het dorpsplein.

Ze huiverde en keek om zich heen naar haar medezangers. Iedereen had een winterjas aan. De meesten droegen ook een muts. Niemand keek blij. De sombere kamer met de bruine vloer boven de bibliotheek had oude gietijzeren radiatoren, maar het dorpshuiscomité had bepaald dat die alleen aan mochten als de temperatuur het vriespunt dreigde te naderen.

Ze dacht aan haar knusse huisje, de houtkachel die vrolijk gloeide, haar avondeten in de slowcooker...

Toen hoorde ze iemand bij de bassen boeren tijdens een poging de eerste noot van 'We Three Kings' te halen.

Mijn hemel...

De breedgeschouderde Pete Bull, eigenaar van Bull Loodgieters, stond naast de kruiperige Simon Rochester, directie van een of ander financieel instituut.

Wat deed hij eigenlijk precies? Daar was ze nooit helemaal achter gekomen. Ze vond het altijd vreemd als iemand uitlegde wat hij voor de kost deed en je achteraf nog steeds geen flauw idee had.

Rochester had haar eerder verteld dat hij zich 'gedwongen' voelde om mee te doen aan deze plaatselijke organisatie. Kirsty kon zich ook niet voorstellen waarom hij zich anders zou verwaardigen om naast Pete Bull te staan alsof ze dikke vrienden waren, samen zwoegend in de commerciële loopgraven van het bedrijfsleven in Cherringham.

En alsof ze zijn ogen kon voelen, keek Kirsty snel weer naar voren en kon ze nog net voorkomen dat de lepe Roger Reed nog een vernietigende blik haar kant op zou sturen.

Kirsty glimlachte terwijl ze zong alsof ze wilde zeggen, zie je wel, ik kijk naar jou! Roger leek die glimlach te beantwoorden. Maar toen realiseerde Kirsty zich dat de glimlach bedoeld was voor haar medesopraan Emma Hilloc, die naast haar stond en zoals gewoonlijk net wat valser zong dan de rest van het koor. Nog een reden om zich eens goed achter de oren te krabben of ze hier wel echt thuishoorde...

Hoe dan ook, nog een paar kerstliederen te gaan en dan zat het er weer op voor vanavond.

En bij die gedachte moest Kirsty pas echt glimlachen.

Kirsty was haar jas en tas uit de kleine garderobe achterin gaan halen, waar het sterk rook naar mottenballen en het droge hout van het oude gebouw en waar je na afloop van de repetitie eindeloos lang naar je spullen kon zoeken.

Toen ze zich omdraaide, klaar om te vertrekken, stond ze oog in oog met Martha Bernard, de pianiste van het koor.

Hoewel Martha al met pensioen was, bleef ze actief bij de Rotary en organiseerde ze trouwhartig dat iedereen bij elke bijeenkomst iets lekkers meenam: vanavond waren er koekjes, cake en de eeuwige slappe thee. Kirsty had gehoopt onopgemerkt te kunnen wegglijpen, maar dat kon ze nu wel vergeten.

‘Heb je haast, Kirsty?’

Kirsty toverde weer een glimlach op haar gezicht.

‘Nee, Martha. Ik ben me alleen aan het inpakken voor de wandeling naar huis. Ik heb het zo druk op de zaak. Bestellingen voor de kerst, je weet wel...’

Dat was niet waar, en Kirsty had het gevoel dat Martha dat wel door had.

‘Jullie jonge zakenvrouwen! Altijd maar druk in de weer. De wereld is zo anders dan in mijn tijd. Maar dat weet je natuurlijk wel.’

Martha leunde op haar wandelstok. In haar andere hand

hield ze een bord vol met koekjes vast, alsof ze daarmee kon voorkomen dat Kirsty er snel vandoor zou gaan.

‘Kan ik je nog verleiden met je lievelingskoekjes? Havermout met rozijnen?’

Kirsty keek naar het bord, waar inderdaad naast de chocoladekoekjes lekkere, knapperige havermout-rozijnenkoekjes lagen. Aan de kant lagen ook nog paar zelfgemaakte zandkoekjes, die oogden alsof ze niet opgewassen waren tegen de concurrentie. Martha keek haar met priemende oogjes aan.

‘Ach, waarom niet,’ zei Kirsty, terwijl ze een koekje van het bord pakte.

En omdat Martha de traktaties voor al deze bijeenkomsten altijd zo grondig voorbereidde, wist Kirsty dat ze de gebruikelijke vraag niet hoefde te stellen – de vraag die deel uitmaakte van haar dagelijks leven, waar ze ook was, bij alles wat ze at.

Want Kirsty kon er absoluut zeker van zijn dat Martha er wel voor zorgde dat iedereen die bakte de opdracht kreeg om zeker te zijn dat er absoluut geen pinda’s in lekkernijen zaten.

Ze werkte snel een havermout-rozijnenkoekje weg, en toen nog eentje.

Martha glimlachte en leek bijzonder geïnteresseerd in Kirsty.

Is het omdat ik een alleenstaande vrouw ben? dacht ze.

Want dat was ze, en toch ook weer niet.

‘Neem er lekker nog een paar mee voor onderweg,’ zei Martha, het bord nog steeds uitgestrekt als een ouderwetse offergave.

‘Ik zou het anders niet afslaan, Martha,’ zei Kirsty. ‘Maar ik moet nog eten, zo.’ Het was moeilijk om nee te zeggen; ze waren inderdaad heerlijk.

Ze keek over Martha’s schouder. De meeste Rotarians stonden thee te drinken en kletsten gezellig met mensen van allerlei klassen, beroepen en interesses. Haar goede vriendin Beth stond midden in de groep, lachend, op haar gemak bij Emma’s man Thomas. Ze ving Beths blik, en gebaarde dat ze er zelf vandoor moest; Beth glimlachte en knikte even naar haar.

En heel even dacht ze, ach, misschien is het toch niet zo’n

vreselijke club. Als je van dit soort dingen hield.

Misschien kon ze zich volgende week bij Beth en de tenoren voegen, dat was vast gezelliger...

Ze was zich bewust van Martha, die haar nog steeds aankeek, en draaide zich toen opgewekt om.

‘En nu moet ik echt gaan!’

Met een brede glimlach draaide Kirsty zich om naar de dubbele deuren die naar de krakende houten trap leidden, en liep de hal door, de kille avond in.

2. Een laantje in het maanlicht

Kirsty keek op.

De volle maan stond boven haar hoofd, een gigantische koplamp die recht naar beneden scheen, waardoor het bomenlaantje dat naar haar huisje leidde in het licht baadde.

Ze vond dit altijd zo'n heerlijke wandeling, of het nu bij het eerste ochtendlicht was of nu, als het zo stil was, en zelfs een beetje spookachtig met de knisperende dorre bladeren onder haar voeten en de warme lichten van Cherringham steeds verder achter haar.

En ze stond te popelen om weer thuis te zijn.

Er stond vanavond niets bijzonders op de planning, behalve het avondeten, en een telefoontje.

Maar zelfs dat telefoontje, opgekruld op de bank, gewoon kletsen, afspraken maken, plannetjes smeden, was opwindend.

Toen ze bij het stuk was waar aan weerszijden van de weg geen bomen stonden, keek ze uit over de laaggelegen heuvels, en zag ze in de verte de lichten van East Charlton, het vage spoor van de koplampen van een auto die zich een weg baande door het doolhof van heggen en smalle wegen, dan zichtbaar, dan weer niet.

En wat was het koud geworden!

Ze had haar sjaal strak omgeslagen en haar wollen Barbourjas tot aan haar nek dichtgeknoopt. Geen handschoenen – en ineens wist ze dat het weer de tijd van het jaar was geworden om ze bij de hand te houden.

Ze kwam bij de flauwe bocht waar het pad recht omhoog

ging een helling op die naar haar cottage leidde, een van een groepje huizen die vlak bij elkaar stonden.

Ze zette er wat meer de pas in en probeerde de kou af te weren, maar zonder succes. Ze was nu precies halverwege het dorp en haar cottage en voelde de lichte opwinding bij het vooruitzicht weer thuis te zijn.

Maar toen voelde ze ineens iets anders.

Een lichte tinteling.

Het raakte haar lippen alsof er een kleine stroomstoot door haar mond schoot, het eerste waarschuwingssignaal.

Een signaal dat ze herkende.

Ze bleef niet staan maar versnelde juist haar tempo. Maar die stroomstoot wilde zeggen dat er iets mis was.

Ze had een allergische reactie.

Instinctief liet ze haar tong langs haar lippen glijden alsof ze daar iets zou voelen terwijl haar lippen opzwellen.

Maar nee – niets.

En met die tinteling kwam gevoelloosheid, alsof het helemaal niet haar eigen lippen waren.

Maar dat was niet het ergste.

Dat wist Kirsty maar al te goed.

Ze wachtte de paar seconden op wat ze wist dat het volgende effect zou zijn. Hetzelfde gevoel op haar tong, datzelfde tintelende gevoel, alsof het elektrische circuit zich uitbreidde en de tongpunt, die had geprobeerd te voelen wat haar mond verdoofde, begon nu ook gevoelloos te worden.

Verdoofd, en toch tegelijkertijd... die zwelling.

‘O god,’ zei ze. Haar lippen en tong waren nog niet zo dik dat het woord onduidelijk of gesmoord klonk.

Maar dat kwam onherroepelijk.

Ze vroeg zich meteen af hóé? Hoe had dit kunnen gebeuren?

Ze was altijd zo voorzichtig. Altijd...

Nu bleef ze toch staan. Ze moest wel, omdat ze snel haar handtas moest openen en met behulp van het felle licht van de maan in haar tas moest spitten.

Ze ging nergens heen zonder dat ding, dat kon ze zich niet

veroorloven. Het zat altijd in haar tas.

Een EpiPen.

Ze moest haar portemonnee, autosleutels, haar geheime pakje sigaretten opzij duwen – bij speciale gelegenheden als de heerlijke rook zo lekker kon zijn, stak ze er wel weleens eentje op – en met één hand hield ze de tas vast zodat hij openviel als een gapende mond. Met de andere hand groef ze, en tastte ze wanhopig rond.

Ze kon haar gezwollen tong niet voelen, maar ze voelde wel de druk tegen haar verhemelte naarmate hij dikker werd.

Zoveel dikker dan een tong zou moeten zijn. Haar lippen verdwenen, ze had er helemaal geen gevoel meer in.

Dit sloeg nergens op. Ze had altijd twee pennen in haar tas, die waren toch niet allebei verdwenen?

Ze zei de woorden: ‘Waar zijn ze ver...’

Maar die woorden klonken als onverstaanbaar gebrabbel.

En toen: de gigantische opluchting toen ze de dikke buis van een EpiPen voelde.

Ze had hem.

En ze trok hem eruit terwijl ze de tas op de grond liet zakken.

Ze nam de tijd, met geoefende bewegingen, verwijderde heel voorzichtig de dop en schoof de pen uit de plastic beschermhuls.

Ze liet het etui op de grond vallen terwijl ze de pen halverwege haar dijbeen drukte. De naald schoot dwars door haar broek, recht haar beenspier in.

En na een paar tellen zou het epinefrine door haar aderen stromen. Als een wonder zou de zwelling stoppen, en als een ballon die leegliep, zou haar tong weer normaal worden.

En tegen de tijd dat ze bij haar deur was, zou het zijn alsof er niets was gebeurd.

Kirsty voerde de injectie uit zoals haar was opgedragen. Ze had het twee keer eerder moeten doen als reactie op het begin van een anafylactische shock.

De zwarte punt van de pen tegen haar dijbeen. Het bovenste

deel van de pen stevig in haar vuist.

Dan één snelle beweging, hard duwen, en de naald zou in het been schieten en het levensreddende medicijn inspuiten.

Ze drukte hard tegen haar been.

Alleen...

Alleen...

(En nu kwam het ongeloof, terwijl ze steeds harder drukte...)

Er kwam geen naald uit.

Haar vuist ging op en neer, maar de pen deed niks.

Dat kon alleen gebeuren als de pen al was gebruikt.

Ze ging rechtop staan.

Dat kan helemaal niet, dacht ze, al haar EpiPennen had ze pas een paar maanden geleden bij de apotheek opgehaald. En nooit gebruikt!

En toch was deze helemaal leeg.

Haar tong voelde als een stuk schoenleer in haar mond, zwol nog verder op, alsof hij de hele holte wilde vullen.

Ze voelde de eerste tekenen van die zwelling achter in haar keel en ze had maar één gedachte: ik moet nog een pen halen, ik moet naar huis...

Ze begon over de weg naar huis te rennen. Maar haar eigen tong was nu zo dik dat ze geen lucht kreeg voor de sprint, en haar gehijg vermengde zich met het gesmoorde geluid van iets dat haar luchtpijp blokkeerde.

De lichten van het groepje cottages – dat van haar was het dichtstbijzijnde – leken nog zo ver weg.

En het laantje ging nu omhoog, waardoor haar sprint nog onmogelijker leek.

Ze vocht om adem te halen en het voelde alsof ze haar tong had ingeslikt, maar de opgezwollen spier bewoog een beetje en maakte een kleine opening naar haar luchtpijp, waardoor er wat lucht naar binnen kwam.

In het licht van de maan leken de bladeren, de bomen, de dorre struiken – allemaal klaar voor hun winterslaap – bespikkeld met fonkelende juwelen, een wonderlijk gezicht dat, zo

wist ze, betekende dat ze niet genoeg lucht kreeg.

Haar kaak ging steeds open en dicht, alsof dat zou helpen.

Ze was helemaal alleen. De donkere laan, de maan, de stille bossen.

En toen, als een badstop die op zijn plek valt, sloot haar tong haar luchtpijp volledig af, en bleef ze staan.

Haar hand vloog instinctief naar haar keel. Ze kneep er even in.

Maar de lucht was afgesneden. En na een paar mislukte pogingen om te grommen en naar adem te happen en lucht naar binnen te persen, werden de fonkelende lichten om haar heen verblindend en viel ze op haar knieën.

Plotseling was het alsof er een schakelaar werd omgedraaid; de lichten werden allemaal dof, zwart, terwijl ze voorover viel, in de richting van de koude, harde aarde, waar ze met haar gezicht plat tegenaan viel.

En in het laantje was alles volkomen stil.

E-book februari 2022

Dit is het derde deel in de Cherringham-serie.

Oorspronkelijke titel Cherringham. Mord im Mondschein

Copyright © 2017 by Bastei Lübbe AG, Köln

This edition has been negotiated by Internationaal Literatuur
Bureau B.V., Amsterdam, www.lindakohn.nl

The moral right of the author of this work has been asserted in
accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2022 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein,
Utrecht

Vertaling Anna Livestro

Omslagontwerp De Weijer Design, Baarn

Omslagillustratie Shutterstock

Opmaak binnenwerk Crius Group

ISBN e-book 978 90 261 6009 7

ISBN luisterboek 978 90 261 6010 3

NUR 332

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige
gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde –
personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust
op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van
druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname-
of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.